

BAZTÁN II

DOLORES REDONDO

DĚDICTVÍ
~~KOSTÍ~~

DOLORES REDONDO

DĚDICTVÍ
~~KOSTÍ~~

Přeložila Marie Jungmannová

panteon

Ze španělského originálu
Legado en los huesos,
Ediciones Destino, S. A., Barcelona 2013

Copyright © Dolores Redondo 2013
First published by Ediciones Destino, Spain
Published by arrangement with Pontas Literary & Film Agency
Copyright © 2014 by Panteon
Cover © 2014 by Emil Křížka
Cover photo © 2012 by Ennatu Domingo
Translation © 2014 by Marie Jungmannová

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav
www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložila: Marie Jungmannová
Návrh obálky: Emil Křížka
Sazba: DTP Panteon
Tisk a vazba: TBB, Banská Bystrica
Printed in Slovakia.

ISBN 978-80-87697-27-6

Eduardovi, každým slovem

Necítí-li ten chlap ani dost málo, co dělá? Kope hrob a zpívá.

HAMLET, WILLIAM SHAKESPEARE*

Hrob často bezděčně uzavře dvě srdce do stejné rakve.

ALPHONSE DE LAMARTINE

Vždyť bolest v nitru je silnější a nepoleví, ani když o ní člověk lidem poví.

SI HAY DIOS, ALEJANDRO SANZ

* Překlad J. V. Sládek

ITXUSURIA

Našel hrobeček podle linie, kterou na zemi nakreslila voda přetéající z převislého okraje střechy. Poklekl, zpod kabátu vytáhl zahradnickou lopatku a motyčku a škrabal udusanou tmavou hlínu, která se drolila do vlhkých pórovitých hrud a vydávala silné aroma dřeva a mechu.

Opatrně odstranil několikacentimetrovou vrstvu, až se objevily zčernalé cáry shnilé látky smísené se zemí.

Rukama vyhrabal tkaninu, v níž se ještě dala poznat dětská peřinka, která se otevřela, jak na ni sáhl, a odhalila voskované plátno, v němž bylo zabaleno tělíčko. Byly vidět sotva zbytky provázku, kterým bylo svázáno a který otiskl do plátna hlubokou výraznou stopu tam, kde ho stahoval. Odstranil zbytky motouzu, jenž se mu v prstech rozpadl, a přešel rukou po povrchu ranečku, jako by ho hladil. Hledal okraj plátna, který po několika pohybech nahmatal, i když ho neviděl. Vsunul prsty do jednoho konce ranečku a roztrhl malý rubáš, který se rozevřel, jako by ho rozřízl nožem.

Miminko leželo na bříšku, jako by spalo schoulené v kolébce. Kostí vypadaly zachovale, stejně jako samotné plátno, i když byly začernalé tmavou hlínou údolí Baztánu. Natáhl ruku, jež téměř zakryla celé tělíčko, přitlačil hrudník k zemi a bez odporu vytáhl z hlíny pravou ručičku, která při uvolnění zlomila drobnou klíční kost s jemným prasknutím jako po-

vzdechem hrobu vyjadřujícího lítost nad tou krádeží. Náhle ustrašeně ucukl, vstal, zastrčil kosti do šatů a věnoval hrobu poslední pohled, než do něj nohama zase nahrnul hlínu.

1

Vzduch v soudní síni se nedal dýchat. Z kabátů nasáklých deštěm se začala vypařovat vlhkost a mísila se s dechem stovek lidí, kteří zaplňovali chodby před jednotlivými síněmi. Amaia si rozejpala kabátek a pozdravila poručíka Paduu, jenž krátce pohovořil se ženou, která šla s ním, naléhavě ji postrčil do sálu a vydal se k Amaie vyhýbaje se čekajícím lidem.

„Dobrý den, paní inspektorko, rád vás vidím. Jak se cítíte? Nebyl jsem si jist, že tu dnes budete moct být,“ prohlásil a lehce mávl rukou k jejímu vzdušnému břichu.

Amaia si položila ruku na břicho svědčící o nejvyšším stupni těhotenství.

„Vidíte, zdá se, že to momentálně ještě vydrží. Viděl jste Johaninu matku?“

„Ano, je dost nervózní. Čeká uvnitř spolu s rodinou. Právě mi volali ze zdola, že přijelo vězeňské auto s Jasónem Medinou,“ oznámil a vydal se k výtahu.

Amaia vešla do soudní síně a posadila se do jedné ze zadních lavic. I odtamtud uviděla matku Johany Márquezové oblečenou ve smutku a mnohem hubenější než na dívčině pohřbu. Žena se otočila, jako by si uvědomila její přítomnost, pohlédla na ni a letmým pokývnutím ji pozdravila. Amaia se pokusila usmát, ale nepodařilo se jí to. Všimla si výrazu ve tváři matky zmučené vědomím, že nedokázala ochránit svou dceru před zrůdou, kte-

rou sama přivedla domů. Soudní úředník začal hlasitě předčítat jména předvolaných. Amaie neuniklo napětí, které se objevilo ve tváři ženy, když zaslechla jméno svého manžela.

„Jasón Medina,“ opakoval úředník. „Jasón Medina.“

Do síně vběhl policista v uniformě, spěchal k úředníkovi a zašeptal mu něco do ucha. Hned potom se naklonil a prohodil pár slov se soudcem, který ho vyslechl, přikývl, přivolal prokurátora a obhájkyň, krátce s nimi promluvil a vstal.

„Zasedání se odrokuje, pokud bude třeba, budete předvoláni znovu.“ A bez dalšího slova vyšel ze sálu.

Johanina matka začala křičet a obrátila se k Amaie, jako by žádala odpověď.

„Neee!“ ječela. „Proč?“

Ženy, které ji doprovázely, se marně pokoušely ji obejmout, aby utišily její zoufalství.

Jeden z policistů přišel k Amaie.

„Paní inspektorko, poručík Padua vás prosí, abyste sešla dolů k celám.“

Když vyšla z výtahu, uviděla hlouček policistů tlačících se u dveří na toalety. Strážce, který šel s ní, jí pokynul, aby vstoupila. Jeden policista a jeden vězeňský úředník se opírali o zeď a tvářili se zrůzněně. Padua hleděl do kóje a u jeho nohou se pod konstrukcí oddělující klotzety rozlévala kaluž krve, která se ještě nezačala srážet. Když uviděl inspektorku vstupovat, poodstoupil.

„Řekl strážci, že musí na záchod. Vidíte, že má spoutané ruce, ale i tak si dokázal podříznout hrdlo. Všechno se seaběhlo velice rychle, policista se odsud nehnul, uslyšel ho kašlat, vešel dovnitř, ale už nemohl nic udělat.“

Amaia pokročila kupředu a spatřila neblahý výjev. Jasón Medina seděl na záchodě se zakloněnou hlavou. Na krku měl temný hluboký řez jako brázdu. Krev prosákla náprsenku ko-

šile, jako by to byl červený bryndáček, který sklouzl mezi nohy a obarvil všechno, čeho se dotkl. Z těla dosud vyzařovalo teplo a pach nedávné smrti kazil vzduch.

„Čím to udělal?“ zeptala se Amaia, protože neviděla žádný nástroj.

„Vysouvacím nožem. Vypadl mu z ruky, když ztratil sílu, a odrazil se až do vedlejší kabiny,“ odpověděl a otevřel létací dveře vedlejší kóje.

„Jak to sem mohl propašovat? Je kovový, rám ho musel zachytit.“

„Nedostal ho sem on, paní inspektorko. Podívejte,“ ukázal jí vysouvací ulamovací nůž, „když si dobře všimnete, na rukojeti je kousek lepicí pásky. Někdo si dal tu práci a nechal nůž tady, určitě za nádrží na vodu, jemu stačilo jen odlepit ho z úkrytu.“

Amaia si povzdechla.

„A to není všechno,“ pokračoval Padua znechuceně. „Tohle koukalo Medinovi z kapsy saka,“ řekl a rukou v rukavici jí podal bílou obálku.

„Dopis sebevraha,“ hádala Amaia.

„Ne úplně přesně,“ odpověděl Padua a podal jí pár rukavic a papír. „A je to určeno vám.“

„Mně?“ podivila se Amaia.

Natáhla si rukavice a vzala obálku.

„Můžu?“

„Jistě.“

Chlopeč obálky byla přichycena jemným lepidlem, které povolilo, aniž bylo potřeba trhat papír. Uvnitř byla bílá papírová kartička s jediným slovem napsaným uprostřed: Tartalo.

Amaia ucítila silné bodnutí v břicho, zadržela dech a nedala bolest najevo, obrátila papír, aby zjistila, zda není něco napsáno na rubu, a podala ho Paduovi.

„Co to znamená?“

„Čekal jsem, že mi to řeknete vy.“

„Já to tedy nevím, pane poručíku, pro mě to neznámá nic zvláštního,“ odpověděla trochu zaraženě Amaia.

„Tartalo je mytologická bytost, ne?“

„Pokud vím, tak ano, je to kyklop z řeckořímské mytologie, a taky baskické. Co tím míníte?“

„Vy jste pracovala na případu *basajauna*, což byla taky mytologická bytost, a teď vrah, který se přiznal k vraždě Johany Márquezové, který se náhodou pokusil napodobit zločin *basajauna*, aby unikl podezření, spáchá sebevraždu a nechá vám dopis, vzkaz, v němž napíše ‚Tartalo‘. Přece mi nebudete tvrdit, že to není přinejmenším zajímavé.“

„Ano, to přiznávám,“ vydechla Amaia. „Je to divné, ale svého času jsme už stanovili, že Jasón Medina nepochybně znásilnil a zavraždil svou nevlastní dceru a potom se dost neobratně pokusil napodobit zločin *basajauna*. Kromě toho se doznal a uvedl všemožné podrobnosti. Naznačujete, že možná nebyl pachatelem?“

„Vůbec nepochybuji, že to udělal on,“ prohlásil Padua s pohledem na mrtvolu a mrzutým výrazem. „Ale je tu ta záležitost s amputací a kostmi té dívky, které se objevily v Arri Zaharu, a teď tohle, očekával jsem, že byste mohla...“

„Nevím, co to znamená, ani proč to adresuje mně.“

Padua si povzdechl a dál na ni upřeně hleděl.

„Chápu, paní inspektorko.“

Amaia zamířila k zadnímu východu rozhodnuta vyhnout se setkání s Johaninou matkou. Nevěděla by, co jí říct. Snad že všechno skončilo, nebo že nakonec ten nešťastník proklouzl na onen svět jako krysa, kterou byl. Ukázala strážníkům svůj odznak a konečně se osvobodila od atmosféry uvnitř. Přestalo

pršet a nesmělé sluneční světlo prosvítající zpoza mraků mezi lijáky, tak typické v Pamploně, jí rozslzelo oči, a tak otevřela kabelku a hledala sluneční brýle. Předtím jí dalo práci sehnat taxík, aby ji dovezl k soudu včas. Stávalo se to vždycky, když přšelo, ale tentokrát čekalo na stanovišti několik vozů a Pamplonané šli raději pěšky. Na chvilku se zastavila před prvním. Ještě nechtěla jet domů. Vůbec ji nelákala vyhlídka na to, jak kolem ní bude Clarice pobíhat a bombardovat ji otázkami. Od té doby, co tchyně s tchánem před čtrnácti dny přijeli, pojem domova dostal vážné trhliny. Pohlédla k přívětivým skleněným oknům kaváren nacházejících se naproti soudní budově a na konci ulice San Roque, kde vykukovaly stromy z parku Media Luna. Vzdálenost k domovu odhadla na kilometr a půl chůze a vydala se na cestu. Když se unaví, taxík si může vzít vždycky.

Když vešla do parku a nechala za zády dopravní ruch, kouř z výfuků aut nahradila svěží vůně mokré trávy a Amaia pocítila okamžitou úlevu. Neznatelně zvolnila krok a zamířila na jednu z kamenných cestiček, které se rýsovaly v krásné zeleni. Zhluboka nabrala vzduch do plic a velmi pomalu vydechovala. To je tedy dopoledne, pomyslela si. Jasón Medina dokonale zapadal do profilu obžalovaného, který ve vězení spáchá sebevraždu. Násilník a vrah dcery své manželky byl držen v izolaci, kde čekal na soud, a vyhlídka na zařazení mezi běžné vězně po vynesení rozsudku ho zajisté děsila. Pamatovala si ho z výsledků před devíti měsíci, když vyšetřovala případ *basajauna*, jako plačtivou a vystrašenou krysou, která se rozplývala v slzách, když přiznávala zvěrstva, která spáchala.

I když šlo o dva různé případy, poručík Padua od četníků ji přizval k účasti kvůli Medinovu neobratnému pokusu založenému na tom, co si přečetl v novinách, napodobit *modus operandi* sériového vraha, kterého se snažila dopadnout ona.

Bylo to před devíti měsíci, právě když otěhotněla. Od té doby se změnila spousta věcí.

„Že je to tak, maličká?“ zašeptala a pohládila si břicho.

Silný stah ji přinutil se zastavit. Opírajíc se o deštník a v mírném předklonu přestála pocít strašného píchání v podbřišku, které vystřelovalo až na vnitřní stranu stehen a vyvolalo křeč, až zanaříkala, ani ne tak bolestí jako překvapením, jak je stah silný. Vlna bolesti přešla tak rychle, jak se objevila.

Takže takové to je. Tisíckrát se sama sebe ptala, jaké to bude rodit a jestli dokáže rozeznat první příznaky, nebo bude patřit k těm ženám, které přijedou do nemocnice s hlavičkou dítěte venku nebo které porodí v taxíku.

„Ale maličká,“ oslovila něžně dítě, „ještě ti zbývá týden, opravdu už chceš ven?“

Bolest ustoupila, jako by vůbec nepřišla. Cítila nesmírnou radost a nával nervozity z bezprostřednosti příchodu dětátka. Šťastně se usmála a rozhlédla se kolem, jako by se chtěla s někým podělit o své potěšení, ale park byl pustý, vlhký a svěží jako zelený smaragd, který v jasném světle prosvítajícím vrstvou mraků nad Pamplonou vypadal ještě zářivější a krásnější a připomínal jí objevitelský pocit, který vždy měla v Baztánu a který v Pamploně zapůsobil jako nečekaný dárek. Opět se vydala na cestu, ale cítila se jakoby přenesena do kouzelného lesa a před zlatavé oči pána těch držav. Před pouhými devíti měsíci tam vedla vyšetřování, na místě, kde se narodila, na místě, odkud vždy chtěla odejít, na místě, kam se vrátila, aby dopadla vraha, a kde počala svou dcerku.

Jistota, že jí v lůně roste dětátko, pro ni v životě představovala uklidňující balzám a pohodu, jakou si vždy představovala a která byla v tom okamžiku to jediné, co jí mohlo pomoci postavit se tváří v tvář děsivým činům, které musela prožít a které by jí před několika měsíci zničily. Vrátit se do Elizonda, hrabat

